

Arrest

nr. 260 789 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guillemínlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER MAELEN loco advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 april 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 augustus 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 april 2021.

1.3. Op 27 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Egyptisch staatsburger van Arabische afkomst. U bent op 15 maart 1982 geboren in het dorp Kutama in de provincie Dakahliya. In 2008 bent u getrouwd. Uw vrouw en uw twee kinderen wonen nog steeds in Kutama. U hebt een bachelordiploma in toerisme. Van 2008 tot 2011 werkte u in Fujairah, één van de Arabische Emiraten. Tussen 2011 en 2015 werkte u in Abu Dhabi. Van 2015 tot 2018 werkte u op de luchthaven van Qatar.

Op 29 oktober 2018 werd u in de Qatarese hoofdstad Doha een Schengenvisum uitgereikt dat zes maanden geldig was.

In december 2018 moest u ontslag nemen bij uw werk in Qatar. U verloor zo uw Qatarese verblijfsvergunning, die u had op basis van uw werk. Op 28 december 2018 keerde u vanuit Qatar terug naar Egypte, waar u zich opnieuw vestigde in Kutama.

Op 21 maart 2019 werd u gearresteerd in de stad El-Mansoura, waar betoogd werd door de moslimbroeders. U werd door de politie als manifestant aanzien, terwijl u niet betoogde, maar op weg was naar het restaurant waar u werkte. U werd ervan beschuldigd banden te hebben met Qatar en met de moslimbroeders. Op 24 maart 2019 om vijf uur in de ochtend werd u vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. De politie zei dat ze u gedurende zes maanden in de gaten zouden houden. Deze problemen deden u uw land verlaten.

U reisde op 10 april 2019 legaal, gebruikmakend van uw eigen paspoort, via de luchthaven van Cairo naar Amsterdam (Nederland). U reisde meteen door naar België. U kwam aan op 11 april 2019 en diende op 18 april een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer, afgegeven op 29 juni 2013. Uw advocaat legt een brief neer van K.(...) D.(...), Midden-Oosten kenner, die stelt dat u mogelijk gearresteerd kan worden op de luchthaven ingeval van terugkeer omwille van uw vroegere tewerkstelling bij de Qatarese luchtvaartmaatschappij in combinatie met uw aanwezigheid op een protestactie van de moslimbroeders. Daarnaast legt hij enkele rapporten van Human Rights Watch neer.

Bij terugkeer naar Egypte vreest u opgesloten te worden door de Egyptische autoriteiten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt.

U vreest dat u zal opgesloten worden door de Egyptische autoriteiten ingeval van terugkeer. U maakt echter niet aannemelijk dat u uw overheid zou moeten vrezen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u aangehouden werd door de Egyptische politie toen u naar uw werk ging. U werd drie dagen vastgehouden. Uit uw verklaringen blijkt nog dat u redelijk behandeld werd. Uw vader werd op uw vraag ingelicht over uw aanhouding en er werd gewezen op uw recht op een advocaat

(CGVS, p. 10). U verklaart wel dat u in een overvolle cel werd vastgehouden, waar u niet kon slapen (CGVS, p. 11). Gelet op de korte duur van uw vasthouding, volstaat dit niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Daarnaast stelt u dat u niet goed behandeld werd tijdens de ondervragingen. U werd beledigd, uitgescholten en geslagen (CGVS, p. 11). Beledigingen en scheldwoorden zijn, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Over de slagen stelt u voorts dat u er geen verwondingen aan over hield. U had evenmin medische hulp nodig na deze slagen (CGVS, p. 11). Hoewel het ontoelaatbaar is dat de Egyptische politie u slagen zou hebben toegebracht, is dit, gezien bovenstaande verklaringen, evenmin zwaarwichtig genoeg om te leiden tot de toekenning van internationale bescherming, temeer gezien u niet aannemelijk maakt dat u opnieuw problemen zou moeten vrezen met de Egyptische overheid.

U verklaart immers dat u na een grondig onderzoek werd vrijgelaten bij gebrek aan bewijs (CGVS, p. 8, p. 10 & vragenlijst CGVS, vraag 5). U stelt nog dat er een voorwaarde was verbonden aan uw vrijlating, maar aan deze verklaring kan niet zomaar geloof worden gehecht. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelde u immers dat u vrijgelaten werd op voorwaarde dat u zich meteen moest aanbieden als u opgeroepen werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt u echter dat u vrijgelaten werd en dat ze u zes maanden lang in de gaten zouden houden (CGVS, p. 8, p. 10). Gewezen op het verschil tussen deze verklaringen, stelt u dat het hetzelfde is. Als iemand in de gaten gehouden wordt, betekent dit dat hij zich meteen moet komen melden als hij opgeroepen wordt, zegt u (CGVS, p. 11). Het stellen dat deze verschillende uitspraken hetzelfde betekenen, volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid op te heffen. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan uw bewering dat er een voorwaarde was verbonden aan uw vrijlating.

U verklaart wel dat de nationale veiligheidsdienst na uw vertrek in uw dorp informatie over u kwam inwinnen (CGVS, p. 12). Ook aan deze verklaring kan niet zomaar geloof worden gehecht. Immers, u vermeldt dit element niet bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5), en evenmin op het CGVS wanneer u gevraagd wordt om alle redenen uit te leggen waarom u niet naar Egypte kan terugkeren (CGVS, p. 8). Ook wanneer u gevraagd wordt of uw familie na uw vertrek nog problemen kende, zegt u hier niets over (CGVS, p. 6, p. 7). U specificeert wel dat de veiligheidsdienst niet bij uw familie, maar bij uw burens naar u kwam vragen. Ook zouden ze niet voor problemen hebben gezorgd (CGVS, p. 12). Redelijkerwijze kan desondanks wel verwacht worden dat u dit element eerder zou opwerpen. Dat u dat niet doet, tast de geloofwaardigheid ervan aan.

Bovendien denkt u dat de nationale veiligheidsdienst nu nog steeds naar u komt vragen (CGVS, p. 12). Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat de Egyptische overheid zich zou bezighouden met een jarenlange informatiecampaagne over een persoon die ze drie dagen aangehouden hebben en die ze na grondig onderzoek vrijlieten bij gebrek aan bewijs (CGVS, p. 8, p. 10 & vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren, temeer gezien uw overheid wel op de hoogte is van uw vertrek uit het land, zo blijkt hieronder. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de Egyptische veiligheidsdiensten zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

Uw beweemde vrees voor de Egyptische overheid wordt nog verder ondergraven doordat u op legale wijze, gebruikmakend van uw eigen paspoort, uit uw land vertrokken bent. Dat blijkt uit uw paspoort en u bevestigt dit tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 13). U kende geen problemen op de luchthaven van Cairo bij uw uitreis (CGVS, p. 13). Mocht u werkelijk geviséerd worden door de Egyptische overheid, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze u niet zonder problemen zouden laten vertrekken. Ook dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweemde vrees voor de Egyptische overheid aan.

U stelt nog dat u hoorde dat er jongeren waren die werden vrijgelaten en nadien opnieuw opgepakt werden terwijl ze onschuldig zijn. Veel van hen zouden spoorloos zijn (CGVS, p. 8, p. 12). U brengt echter geen indicaties aan die erop wijzen dat dit ook u te beurt zou vallen.

Omwille van al deze elementen moet besloten worden dat u geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in de zin van schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk hebt gemaakt.

Het document dat u neerlegt verandert niets aan deze vaststelling. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en reizen, maar deze elementen staan hier niet ter discussie. De brief van K.(...) D.(...) verandert ook niets aan deze vaststelling, gezien deze geen elementen bevat

die een ander licht werpen op de argumenten over uw vrijlating, de voorwaarden van uw vrijlating, de zoektocht van de overheid na uw vertrek en uw legale uitreis. De rapporten van Human Rights Watch hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Egypte en niet op u persoonlijk. Het simpelweg verwijzen naar een bestaande situatie volstaat echter niet om een nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de

koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming, waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"Verzoekende partij wil er vooreerst op wijzen dat zij een tegenstrijdigheid vaststelt tussen Punt A (Feitenrelaas) en punt B (Motivering) in de beslissing van 27/05/21 van het Commissariaat-generaal (Bijlage 1, p. 2) :

- in het feitenrelaas onder punt A van haar beslissing van 27/05/21 geeft het CGVS aan dat verzoekende partij, terwijl hij op weg was naar zijn werk werd aangehouden op het moment dat hij zich in een manifestatie van de Moslimbroederschap bevond;

- In de motivering onder punt B van de beslissing beperkt het CGVS zich tot de vaststelling dat " Uit uw verklaringen blijkt dat u aangehouden werd door de Egyptische politie toen u naar uw werk ging."

Verzoekende partij stelt dus vast dat niet alleen in de hierboven geciteerde passage elke verwijzing naar de Moslimbroeders is weggefallen maar, nog opvallender dat in de motivering van de beslissing onder punt B elke verwijzing naar de Moslimbroeders en het verblijf in Qatar totaal afwezig is gebleven.

Omdat verzoekende partij zelf stelt dat zij geen lid is van de Moslimbroederschap maakt het Commissariaat-generaal de fout te denken dat ook de Egyptische veiligheidsdiensten daarvan overtuigd zijn.

Zoals blijkt uit de scherpe ondervragingen tijdens de aanhouding, de mededeling dat Mr. Mr A.(...) A.(...) E.(...) zou gevolgd worden na zijn vrijlating en de " bezoeken " bij de bureaus wijzen er juist op dat verzoekende partij door de Egyptische veiligheidsdiensten wél verdacht wordt van banden met de Moslimbroeders.

Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat de verdenking van banden met de Moslimbroederschap in Egypte een zeer bezwarende en zelfs zeer gevaarlijke verdenking is die zware gevolgen kan hebben op de fysieke veiligheid van eenieder die in Egypte verblijft.

Verzoekende partij verwijst ter staving van het gevaar in Egypte gelinkt te worden met de Moslim Broederschap naar het rapport van Amnesty International van 2019 "Five Ways the Legacy of the Rabaa dispersal still haunts Egyptians today " (Bijlage 2).

Dat zelfs al betrokken zijn bij een protest geen ongevaarlijke zaak is mag blijken uit (Bijlage 3) een persbericht van Human Rights Watch " Egypt : Four Arrested Over COVID-19 Protest " waaruit blijkt dat aangehouden personen maanden in voorhechtenis kunnen blijven en vaak achteraf vaak opnieuw aangehouden worden na een eerdere vrijlating.

Verzoekende partij verwijst ook naar de volgende passage in het schrijven Midden-Oosten kenner K.(...) D.(...) (Bijlage 4) (...)

Het feit dat Mr. A.(...) A.(...) E.(...) gewerkt heeft voor Qatar Airways is misschien voor het CGVS een onbelangrijk detail en daarom niet belangrijk genoeg voor vermelding in de motivering maar Midden Oosten kenner K.(...) D.(...) denkt daar wel anders over zoals blijkt uit volgende passage uit zijn schrijven (...)

Verzoekende partij stelt met verbazing vast dat het CGVS van oordeel is dat Mr. A.(...) A.(...) E.(...) "redelijk behandeld werd " (Bijlage 1, p. 2) alhoewel hij aangaf dat hij drie dagen recht staand en zonder slapen in een cel doorbracht en tijdens zijn verblijf " beledigd, uitgescholden en geslagen werd". Verzoekende partij wijst erop dat het hier een voorhechtenis betreft en verwijst naar het feit dat hij zeer bevreesd is voor behandeling die hem te wachten staat bij een nieuwe arrestatie na zijn terugkeer naar Egypte.

Verzoekende partij weet dat zij, die al verdacht werd door de Egyptische veiligheidsdiensten zichzelf nog meer verdacht gemaakt heeft door drie weken na haar aanhouding halsoverkop Egypte te verlaten met achterlating van zijn echtgenote en kinderen.

Verzoekende partij verwondert er zich over dat het CGVS durft te stellen dat Mr. A.(...) A.(...) E.(...) : "evenmin aannemelijk gemaakt [heeft] dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt.

U vreest dat u zal opgesloten worden door de Egyptische autoriteiten ingeval van terugkeer. U maakt echter niet aannemelijk dat u uw overheid zou moeten vrezen" (Bijlage 1, p.2).

Verzoekende partij is ten eerste verbaasd over deze passage uit de CGVS beslissing van 27/05/2021.

Meer dan wie ook zou het CGVS toch op de hoogte moeten zijn van rapporten met betrekking van burgers die vastgehouden worden in cellen van de Egyptische veiligheidsdiensten.

Dat verzoekende partij alle redenen heeft om bevreesd te zijn voor een onmenselijke behandeling mag blijken uit de in bijlage gevoegde rapporten van Human Rights Watch van maart en oktober 2020 :

- Witness : Beaten, Shocked, Tortured - Life for Boys in Egypt's Prisons (Bijlage 5)

- Egypt : Police Beat Man to Death, Family Says (Bijlage 6)

Verzoekende partij stelt vast dat het CGVS tot vijfmaal toe probeert de geloofwaardigheid van de verklaringen van Mr. A.(...) A.(...) E.(...) in twijfel te trekken:

1) Wat betreft de verklaringen met betrekking tot de voorwaarden verbonden aan de vrijlating (Bijlage 1, p.2).

Het CGVS meent een tegenstrijdigheid vast te stellen tussen de verklaring afgelegd bij het DVZ op 20/08/2019 waar betrokkene verklaarde dat hij vrijgelaten werd op voorwaarde dat hij zich op verzoek zou aanbieden en de verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 29/04/21 waar hij verklaard heeft dat de veiligheidsdiensten hem 6 maanden in de gaten gingen houden.

Het CGVS weet drommels goed dat de interviews bij het DVZ zeer kort zijn en dat de ondervragers bij DVZ zelf om korte verklaringen vragen en – zoals trouwens door verzoekende partij zelf verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (zie bijlage 7, p.4) - op het hart gedrukt krijgen dat ze later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de kans krijgen alles meer in detail uit te leggen, wat Mr. A.(...) A.(...) E.(...) ook daadwerkelijk gedaan heeft.

Verzoekende partij begrijpt daarenboven niet hoe het CGVS een tegenstrijdigheid tussen deze beide verklaringen ziet. Mr. A.(...) A.(...) E.(...) gaat ervan uit dat als iemand meegedeeld wordt dat hij/zij zich ter beschikking moet houden voor volgende verhoren hij/zij er mag van uitgaan dat zijn/haar zaak opvolging gaat krijgen van de veiligheidsdiensten.

2) Wat betreft de verklaring met betrekking tot bezoeken van de veiligheidsdienst bij de burens (Bijlage 1, p.2).

Verzoekende partij wenst te verklaren dat zij niet op de hoogte was van die bezoeken bij de burens op het moment van zijn verklaringen bij DVZ op 20/08/20 en haar kan dus niet verweten worden dat ze dit niet eerder heeft opgeworpen.

De reden waarom er meer dan 4 maanden verstreken tussen haar vlucht en het haar bereiken van het nieuws met betrekking tot de bezoeken bij de burens verklaart verzoekende partij als volgt :

- de veiligheidsdiensten hebben - zoals verzoekende partij trouwens verklaard heeft bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (zie Bijlage 7, p.12) - géén bezoek gebracht aan zijn familie maar wél aan de burens.

- de burens waren bang van de gevreesde veiligheidsdiensten en het heeft een tijd geduurd vooraleer één van hen aan de familie heeft durven praten over de bezoeken van de veiligheidsdiensten.

3) Wat betreft de verklaringen met betrekking tot de nog steeds afgelegde bezoeken van de veiligheidsdiensten.

Verzoekende partij verwondert zich over de onderschatting die het CGVS maakt van de obsessionele fixatie van Egypte op alles wat verband houdt met de Moslimbroeders of Qatar (Bijlage 8) . Aangezien in het geval van Mr. A.(...) A.(...) E.(...) het een dossier betreft dat een duidelijke band vertoont met én de Moslim Broederschap én met Qatar staat het vast dat bij de veiligheidsdiensten luide alarmbellen afgegaan zijn. Het hoeft bijgevolg niet te verbazen dat deze diensten ongetwijfeld aangehouden inspanningen leveren om het dossier tot op de bodem uit te spitten, zeker nadat ze vernomen hadden dat verzoekende partij weg gevlucht was uit Egypte.

4) Wat betreft de verklaring met betrekking tot de vlucht uit Egypte op legale weg gebruikmakend van het eigen paspoort (Bijlage 1, p. 2).

Verzoekende partij heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS (Bijlage 7, p. 13) uitgelegd dat hij voor zijn verplicht vertrek uit Qatar een Schengenvisum voor Nederland bemachtigd had waar hij dankbaar gebruik van gemaakt heeft.

Dat hij dankzij dit paspoort met Schengenvisum ongehinderd heeft kunnen verlaten is volgens verzoekende partij het gevolg van het feit dat hij nauwelijks 16 dagen na zijn vrijlating Egypte heeft kunnen verlaten voor een onverdachte bestemming als Nederland.

5) Wat betreft de verklaring met betrekking tot het risico op een nieuwe aanhouding na vrijlating (Bijlage 1, p. 2)

Andermaal verbaast verzoekende partij zich over de bewering van het CGVS dat ze geen weet heeft van personen die na hun vrijlating opnieuw gearresteerd werden. Uit diverse rapporten blijkt dat die personen een onmenselijke behandeling ondergaan hebben en sommigen van hen zouden spoorloos verdwenen zijn.

Verzoekende partij verwijst naar het reeds hoger vermeide persbericht van Human Rights Watch " Egypt : Four Arrested Over COVID-19 Protest " waaruit blijkt dat aangehouden personen maanden in voorhechtenis kunnen blijven en achteraf vaak opnieuw aangehouden worden na een eerdere vrijlating (Bijlage 3)

Verzoekende partij is van oordeel dat, door in haar motivering niet één woord te besteden aan het Moslim Broederschap en het lange verblijf van verzoekende partij in Qatar, het Commissariaat-generaal tekortgeschoten is in zijn zorgvuldigheidsplicht om een grondig onderzoek te voeren naar de grond van de problemen die verzoekende partij ondervonden heeft in Egypte na haar terugkeer uit Egypte.

Omdat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft om dit onderzoek te voeren is het eveneens tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht want het heeft hierdoor niet op overtuigende wijze aangetoond dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging of het risico op een ernstige schade heeft in haar land van herkomst

Volgens verzoekende partij kwalificeert het Commissariaat-generaal de verklaringen van Mr. A.(...) A.(...) E.(...) in de hier hoger vermelde punten 1 tot 5 ten onrechte als ongeloofwaardig;

De algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen preciseerde dat zelfs wanneer de verklaringen van de verzoeker ongeloofwaardig zijn - quod non - dit niet belet dat de overheid zich in fine moet afvragen of het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het risico op een ernstige schade kan aangetoond worden door de gegevens van de zaak die redelijkerwijze als vaststaand kunnen worden beschouwd (RvV 24 juni 2010, nr. 45.396; 20 november 2017, nrs.195227 en 195.228). Aangezien uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat zij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat haar leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst zoals bevestigd wordt in de afsluitende alinea van de brief van Midden-Oosten kenner K.(...) D.(...) (Bijlage 4): (...)

Het Commissariaat-generaal maakt er zich te gemakkelijk van af.

Voor zover er al sprake is van een inconsistentie is deze in elk geval niet van aard om haar de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing hem de facto verplicht om naar Egypte terug te keren, terwijl voormeld artikel de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar zijn leven of zijn vrijheid zouden zijn bedreigd omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn

politieke overtuiging. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in elk geval de verplichting heeft na te gaan of er *in casu* sprake is van bedreiging van zijn leven en vrijheid bij een terugkeer naar Egypte. Verzoeker meent dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. Hij licht toe: *“Doordat het Commissariaat-generaal zonder meer de verklaringen van verzoekende partij als ongeloofwaardig heeft gekwalificeerd op basis van onvoldoende gefundeerde argumenten.*

Dat verzoekende partij op heden bevreesd is voor haar terugkeer naar Egypte, is begrijpelijk nu ons nog zeer regelmatig onrustwekkende berichten bereiken omtrent geweld dat gebruikt wordt ten aanzien van burgers die in handen vallen van de veiligheidsdiensten.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoekende partij terug te sturen naar haar geboorteland.

Mocht een onderzoek ten gronde gevoerd zijn geweest dan kon het Commissariaat-generaal niet tot de genomen beslissing gekomen zijn.”

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht naar Egypte terug te keren zodat hij op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Hij verwijst opnieuw naar zijn feitenrelaas en stelt dat hij bij een terugkeer onmiskenbaar opnieuw problemen zal hebben met de veiligheidsdiensten die obsessieel gefixeerd zijn op personen met vermeende banden met de Moslimbroederschap en Qatar.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing zomaar, zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek naar het lot dat Egyptische burgers wacht wanneer ze verdacht worden van banden met de Moslimbroederschap en Qatar, besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling om reden van onbewezen geloofwaardigheid zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. Verzoeker meent dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat de door hem aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-generaal aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

2.5. In een vijfde middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker opnieuw de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Verzoeker meent dat uit zijn feitenrelaas en de eerdere procedure duidelijk blijkt dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst het risico loopt op ernstige schade door onmenselijke of vernederende behandeling. Hij heeft immers voldoende aangetoond dat Egypte voor hem onveilig is en het geenszins aangewezen is om hem er naartoe te sturen.

Verzoeker wenst tot slot mee te delen dat hij vanaf september 2019 tot op heden - en dat ondanks de zware impact van de corona-epidemie in de horecasector - onafgebroken gewerkt heeft en dus geen beroep heeft gedaan op de sociale voorzieningen door België ingevoerd ten behoeve van vluchtelingen die in België om internationale bescherming verzoeken.

2.6. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“Five ways the legacy of the Rabaa dispersal still haunts Egyptians today”* van Amnesty International van 14 augustus 2019, het rapport *“Four Arrested Over COVID-19 Protest”* van Human Rights Watch van 20 maart 2020, een schrijven getiteld *“Evaluatie van het risico van arrestatie in Egypte”* van K.D. van 12 december 2020, het rapport *“Witness : Beaten, Shocked, Tortured - Life for Boys in Egypt's Prisons”* van Human Rights Watch van 23 maart 2020, het rapport *“Egypt : Police Beat Man to Death, Family Says”* van Amnesty International van 6 oktober 2020, de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 29 april 2021 en het artikel *“Muslim Brotherhood terrorist group's role in supporting terrorism in Arab countries”* van Egypt Today van 21 september 2020.

2.7. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), het nog altijd aan verzoeker is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal aan te tonen. Het is de Raad op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift echter allerminst duidelijk op welke wijze verzoeker zijn rechten van verdediging geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het eerste en vijfde middel niet dienstig aangevoerd.

2.8.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij aangehouden werd door de Egyptische politie toen hij naar zijn werk ging, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij redelijk behandeld werd, het feit dat hij in een overvolle cel werd vastgehouden waar hij niet kon slapen gelet op de korte duur van zijn vasthouding niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen, beledigingen en scheldwoorden onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te geven tot internationale bescherming en, hoewel het ontoelaatbaar is dat de Egyptische politie hem slagen zou hebben toegebracht, waar hij geen verwondingen aan over hield en waarvoor hij evenmin medische hulp nodig had, evenmin zwaarwichtig genoeg is om te leiden tot de toekenning van internationale bescherming, temeer gezien hij niet aannemelijk maakt dat hij opnieuw problemen zou moeten vrezen met de Egyptische overheid, (ii) gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen op dit vlak, geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat er een voorwaarde was verbonden aan zijn vrijlating, (iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat de nationale veiligheidsdienst na zijn vertrek in zijn dorp informatie over hem kwam inwinnen daar hij dit element niet vermeldt bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ en evenmin op het CGVS wanneer hem gevraagd wordt om alle redenen uit te leggen waarom hij niet naar Egypte kan terugkeren, (iv) het weinig geloofwaardig overkomt dat de Egyptische overheid zich zou bezighouden met een jarenlange informatiecampagne over een persoon die ze drie dagen aangehouden hebben en die ze na grondig onderzoek vrijlieten bij gebrek aan bewijs, wat een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zou zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren, temeer gezien zijn overheid op de hoogte is van zijn vertrek, (v) zijn beweerde vrees voor de Egyptische overheid nog verder wordt ondergraven doordat hij op legale wijze, gebruikmakend van zijn eigen paspoort, uit zijn land vertrokken is en hij geen problemen kende op de luchthaven van Caïro bij zijn uitreis, (vi) hij nog stelt dat hij hoorde dat er jongeren waren die werden vrijgelaten en nadien opnieuw opgepakt werden terwijl ze onschuldig zijn en dat veel van hen spoorloos zijn, doch hij geen indicaties aanbrengt die erop wijzen dat dit hem ook te beurt zou vallen, (vii) zijn paspoort zijn verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit en reizen ondersteunt maar deze elementen niet ter discussie staan, de brief van K.D. geen elementen bevat die een ander licht werpen op de argumenten over zijn vrijlating, de voorwaarden van zijn vrijlating, de zoektocht van de overheid na zijn vertrek en zijn legale uitreis en de rapporten van Human Rights Watch enkel betrekking hebben op de algemene situatie in Egypte en niet op hem persoonlijk en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 mei 2021 (CG nr. 1915952), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.9. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.10. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker maakt immers op basis van zijn verklaringen niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer de Egyptische autoriteiten zou moeten vrezen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Vooreerst is het de Raad volstrekt onduidelijk waar verzoeker een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing meent te ontwaren. Dat in het feitenrelaas wordt aangegeven *"Op 21 maart 2019 werd u gearresteerd in de stad El-Mansoura, waar betoogd werd door de moslimbroeders. U werd door de politie als manifestant aanzien, terwijl u niet betoogde, maar op weg was naar het restaurant waar u werkte. U werd ervan beschuldigd banden te hebben met Qatar en met de moslimbroeders."*, terwijl in de motivering van de bestreden beslissing verder geen gewag meer wordt gemaakt van de reden(en)

van deze arrestatie doch wordt ingegaan op de duur en de omstandigheden van de detentie, de voorwaarden van de vrijlating, de beweerdde zoektocht van de overheid na het vertrek van verzoeker en zijn legale uitreis, maakt geen tegenstrijdigheid uit. Dat in de motivering van de bestreden beslissing een gebrek, onduidelijkheid of dubbelzinnigheid zou zitten kan dan ook allerminst worden volgehouden.

Indien verzoekers relaas over zijn arrestatie en detentie op enige waarheid zou berusten, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat dit niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u aangehouden werd door de Egyptische politie toen u naar uw werk ging. U werd drie dagen vastgehouden. Uit uw verklaringen blijkt nog dat u redelijk behandeld werd. Uw vader werd op uw vraag ingelicht over uw aanhouding en er werd gewezen op uw recht op een advocaat (CGVS, p. 10). U verklaart wel dat u in een overvolle cel werd vastgehouden, waar u niet kon slapen (CGVS, p. 11). Gelet op de korte duur van uw vasthouding, volstaat dit niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Daarnaast stelt u dat u niet goed behandeld werd tijdens de ondervragingen. U werd beledigd, uitgescholden en geslagen (CGVS, p. 11). Beledigingen en scheldwoorden zijn, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Over de slagen stelt u voorts dat u er geen verwondingen aan over hield. U had evenmin medische hulp nodig na deze slagen (CGVS, p. 11). Hoewel het ontoelaatbaar is dat de Egyptische politie u slagen zou hebben toegebracht, is dit, gezien bovenstaande verklaringen, evenmin zwaarwichtig genoeg om te leiden tot de toekenning van internationale bescherming, temeer gezien u niet aannemelijk maakt dat u opnieuw problemen zou moeten vrezen met de Egyptische overheid.”* Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift slechts zijn eerdere verklaringen dat hij drie dagen staand en zonder slapen in een cel doorbracht en dat hij tijdens zijn verblijf beledigd, uitgescholden en geslagen werd, doch brengt hiermee geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

Daarnaast benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie waarin onder meer gewag wordt gemaakt van vervolging van leden en sympathisanten van de Moslimbroederschap en waarin de detentieomstandigheden in Egyptische gevangenissen worden beschreven op zich niet kan volstaan om de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. Nergens uit verzoekers verklaringen kan overigens blijken dat hem tijdens zijn voorgehouden detentie een behandeling zoals beschreven in de door hem neergelegde mensenrechtenrapporten (o.a. weken- of maandenlange vasthouding in voorhechtenis in onmenselijke omstandigheden, foltering, het ontzeggen van toegang tot een advocaat, medische zorg of familiebezoek, jarenlange eenzame opsluiting, een oneerlijk proces, veroordeling tot lange gevangenisstraffen en zelfs de doodstraf, strenge probatievoorwaarden na vrijlating) te beurt zou zijn gevallen. Immers, zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing werd verzoekers vader op zijn vraag ingelicht over zijn detentie, werd verzoeker gewezen op zijn recht op een advocaat en werd hij na een grondig onderzoek na drie dagen vrijgelaten bij gebrek aan bewijs. Gelet op de door verzoeker bijgebrachte informatie, waaronder de brief van K.D. waaruit verzoeker meermaals citeert, acht de Raad het geenszins plausibel dat verzoeker na drie dagen zonder meer zou zijn vrijgelaten indien de Egyptische veiligheidsdiensten hem werkelijk (nog langer) verdachten van banden met de Moslimbroeders en/of Qatar. De Raad leest in voormelde brief van K.D. overigens dat het gewerkt hebben voor Qatar Airways in beginsel geen reden tot arrestatie is. Indien verzoeker inderdaad nog steeds werd verdacht, hij na zijn vrijlating gedurende zes maanden in de gaten zou worden gehouden en hij zich beschikbaar moest houden voor latere oproepingen door de Egyptische veiligheidsdiensten, zoals nogmaals wordt herhaald in het verzoekschrift, kan bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij niet zonder problemen op legale wijze, gebruikmakend van zijn eigen paspoort, het land zou kunnen verlaten. Verzoekers legale vertrek en het feit dat hij geen problemen kende op de luchthaven van Caïro bij zijn uitreis, zet dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn beweerdde vrees voor de Egyptische autoriteiten finaal op de helling en toont aan dat hij van de Egyptische veiligheidsdiensten niets te vrezen heeft. Dat verzoeker met een Schengenvisum naar Nederland is gereisd verandert niets aan de appreciatie dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de Egyptische autoriteiten verzoeker niet zonder problemen zouden laten vertrekken indien hij werkelijk gevisieerd en in de gaten gehouden werd door de Egyptische veiligheidsdiensten. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, is er bovendien geen enkele concrete indicatie voorhanden dat verzoeker actueel door de Egyptische autoriteiten nog zou worden gevisieerd met het oog op vervolging. Het voorgaande mede indachtig, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing overigens op goede gronden: *“Bovendien denkt u dat de nationale veiligheidsdienst nu nog steeds naar u komt vragen (CGVS, p. 12). Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat de Egyptische overheid zich zou bezighouden met een jarenlange informatiecampagne over een persoon die ze drie dagen aangehouden hebben en die ze na grondig onderzoek vrijlieten bij gebrek aan bewijs*

(CGVS, p. 8, p. 10 & vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren, temeer gezien uw overheid wel op de hoogte is van uw vertrek uit het land, zo blijkt hieronder. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de Egyptische veiligheidsdiensten zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd." In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker dan ook bezwaarlijk volstaan met een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie om aannemelijk te maken dat hij in Egypte werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit het voorgaande.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *"Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en reizen, maar deze elementen staan hier niet ter discussie. De brief van K.(...) D.(...) verandert ook niets aan deze vaststelling, gezien deze geen elementen bevat die een ander licht werpen op de argumenten over uw vrijlating, de voorwaarden van uw vrijlating, de zoektocht van de overheid na uw vertrek en uw legale uitreis. De rapporten van Human Rights Watch hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Egypte en niet op u persoonlijk. Het simpelweg verwijzen naar een bestaande situatie volstaat echter niet om een nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk te maken."*

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.11.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 11 december 2019, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale

islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinai gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Verzoeker betwist deze analyse niet en brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.12. In zoverre verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing zomaar, zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek naar het lot dat Egyptische burgers wacht wanneer ze verdacht worden van banden met de Moslimbroederschap en Qatar, besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van onbewezen geloofwaardigheid zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, en meent dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat de door hem aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-generaal aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder onderzoek zou hoeven te voeren naar het lot dat Egyptische burgers wacht wanneer ze verdacht worden van banden met de Moslimbroederschap en Qatar wanneer verzoeker niet aannemelijk maakt hiervan tot op heden te worden verdacht. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de uithaal van verzoeker naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stellende dat deze onwil of onkunde aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond, elke grondslag mist. Dat de commissaris-

generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en er geen degelijk onderzoek zou zijn voorafgegaan aan het nemen van de bestreden beslissing, kan niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.13. In zoverre verzoeker nog poneert dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht naar Egypte terug te keren zodat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens (schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 EVRM), benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.15. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS